

FREE CINEMA

97

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

IT WILL BE LONG AND
MORAL,
I'M AFRAID.

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

**ΝΥΜΦΗ()ΜΑΝΙΑΣ:
ΜΕΡΟΣ Α**

**ΕΓΩ, Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ
ΚΑΙ Η ΜΑΜΑ**

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Η ΛΙΜΟΥΖΙΝΑ

**ΗΡΑΚΛΗΣ:
Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΟΥ**

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #97
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Σχεδόν ένα χρόνο μετά την πρεμιέρα του φιλμ στο Φεστιβάλ Βερολίνου, αλλά και τη μεγαλύτερη μαρκετίστικη καμπάνια που σχεδιάστηκε και έγινε πράξη από καταβολής ελληνικού κινηματογράφου, ίσως, η «**Αιώνια Επιστροφή του Αντώνη Παρασκευά**» προσγειώθηκε στο ντόπιο box-office και... γκρεμοτσακίστηκε.

Το άνοιγμα του πρώτου τετραημέρου μεταφράστηκε σε **574** εισιτήρια (σύνολο τετραημέρου είναι αυτό...), από τέσσερις κινηματογράφους στην Αθήνα και μια αίθουσα στη Θεσσαλονίκη! Περιέργως, μιλάμε για ένα φιλμ του οποίου η καμπάνια προώθησης κατέκλυσε κάθε μορφής media από τον περασμένο Φεβρουάριο, απέκτησε trailer και site εκείνη την περίοδο και, από τις 19 Δεκεμβρίου, «**εξαφάνισε**» την persona του κεντρικού του ήρωα, απασχολώντας - κυρίως μέσω διαδικτύου - την καθημερινότητά μας με σχετικά «viral» videos.

Ενώ για άλλες ταινίες αναζητούμε υλικό με το τουφέκι (άγνωστο πράγμα στη χώρα μας τα film clips, για παράδειγμα), το επίσημο channel του «Αντώνη Παρασκευά» στο

YouTube απαρίθμησε 40 (!) videos μόλις από τις αρχές του Δεκέμβρη ως την έξοδο της ταινίας, με διόλου ευκαταφρόνητα νούμερα σε views, που σίγουρα δήλωναν μια κάποια περιέργεια από το κοινό, το οποίο όμως, ειρωνικά, εξαφάνισε τον ομώνυμο κινηματογραφικό χαρακτήρα... **κανονικά**.

Σίγουρα δεν μπορείς να κατηγορείς ανθρώπους που έχουν στήσει το μηχανισμό προώθησης μιας ταινίας με τρόπο που θα μπορούσε να αποτελέσει **case study** ακόμη και για μεγάλα studios του εξωτερικού. Και, ναι, σπρώχνεις όσο μπορείς τη δουλειά σου γιατί την αγαπάς, την πονάς. Πρέπει, όμως, όλο αυτό να συμβαδίζει και με μια **γνώση** του προϊόντος το οποίο **πουλάς**. Ο «Αντώνης Παρασκευάς» χρησιμοποίησε πρόσωπα της ελληνικής κοινωνίας απόλυτα mainstream, αναγνωρίσιμα, cult, «εναλλακτικά» ή και σχετικά με την persona του, δίχως να κάνει «γκελ» σε **κανέναν** από αυτούς τους χώρους (574 εισιτήρια, ε;)! Τι κατάφερε να πιστοποιήσει, τελικά; Το πρόβλημα ταυτότητας του ελληνικού σινεμά, αλλά και της συγγένειάς του με την ελληνική **πραγματικότητα**.

Ηλίας Φραγκούλης

ΝΥΜΦΟΜΑΝΙΑΣ: ΜΕΡΟΣ Α (2013)

(NYMPHOMANIAC: VOLUME I)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Λαρς φον Τρίερ

Καστ
Σαρλότ Γκενσμπούργκ,
Στέλαν Σκάρσγκαρντ,
Στέισι Μάρτιν,
Σάια ΛαΜπαφ,
Ούμα Θέρμαν,
Κρίστιαν Σλέιτερ,
Κόνι Νίλσεν

Διάρκεια
122'

Διανομή
SEVEN FILMS / ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Ηλία Φραγκούλη

Μοναχικός και φιλήσυχος άνδρας εντοπίζει αιμόφυρτη γυναίκα στο δρόμο προς την οικία του. Εκείνη θα του ζητήσει να μην καλέσει την αστυνομία, εκείνος θα της προσφέρει βοήθεια, λίγη σπιτική θαλπωρή και θα γίνει ο ακροατής τής προσωπικής αφήγησης του βίου μιας... νυμφομανούς.

Η πραγματικότητα είναι μια: το «Nymphomaniac» μας γάμησε από εκεί που δεν το περιμέναμε! Για ολόκληρο το 2013, το προκλητικό μυαλό τού Λαρς φον Τρίερ, μαζί με ένα θαυμαστό επιτελείο από μαρκετίστες, προφανώς, έστρεφαν την προσοχή μας προς ένα πορνογραφικό παραλήρημα το οποίο θα ξεπερνούσε οτιδήποτε είχαμε δει στον τομέα τολμηρότητας στο σινεμά μέχρι σήμερα (και εκτός arthouse κυκλώματος, με την ενίσχυση της πιο mainstream αγγλικής γλώσσας στους διαλόγους). Τελικά, το φιλμ δε θέτει νέα όρια πρόκλησης για την 7η Τέχνη. Εξακολουθεί, όμως, να γαμάει. Αυτό που ο Τρίερ γνωρίζει και... ερεθίζει καλύτερα: τον εγκέφαλο.

Αρχικά, στήνει ένα πολλαπλά ύπουλο παιχνίδι, πριν καν ξεκινήσει η ταινία! Μια εισαγωγική κάρτα σε προειδοποιεί για το θέαμα που θα ακολουθήσει, το οποίο δηλώνεται ως «λογοκριμένο» και πιθανότατα δίχως την απόλυτα σύμφωνη γνώμη τού δημιουργού! Οι γνώστες τού σινεμά αλλά και των «τρικ» τού Τρίερ θα χαμογελάσουν με κατανόηση. Επίσης, αυτό το οποίο πρόκειται να παρακολουθήσουμε είναι μονάχα το πρώτο μέρος της ταινίας. Πρόκειται για μια φιλική εμπειρία που σχεδόν... αυτο-ευνουχίζεται, αφήνοντας τον συμμετέχοντα θεατή σύξυλο, να περιμένει περίπου ένα μήνα αργότερα για να δει τη συνέχεια. Και όχι μια βλακώδη συνέχεια, τύπου «**Άρχοντας των Δαχτυλιδιών**» ή «**Twilight**». Ακριβώς επειδή μιλάμε για μια εγκεφαλική εμπειρία, το «φινάλε» καταντά ολίγον... οδυνηρό. Ή για να το παρομοιάσουμε στο

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Όχι, ρε φίλε! Εγώ είχα πάει στο σινεμά με λιπαντικό και μωρομάντηλα, έτοιμος, σεταρισμένος, αρχινάει το έργο και... είναι δύο που μιλάνε! Για τσόντα ήρθαμε, μανίτσα, όχι για διάλεξη στο Πανεπιστήμιο Αθηνών...

κλίμα και το περιεχόμενο του φιλμ, είναι σαν το καλό σεξ που, ξαφνικά, διακόπτεται και ο / η παρτενέρ σου λέει ότι μπορείτε να συνεχίσετε για την οργανωτική κορύφωση σε κάνα μήνα! Ναι, το «Nymph()maniac» είναι **τόσο** καλό σεξ. Και **τόσο** Τρίερ.

Έτσι, λοιπόν, βρίσκομαι στην ιδιαίτερα άβολη θέση να κρίνω μια ταινία που είδα... μισή, παρά τη θέλησή μου. Δεν είναι το φιλμ που παράτησα στη μέση, αλλά κάτι τι οποίο δε θα με ενοχλούσε να δω, ακόμη και αν διαρκούσε τέσσερις ώρες (οι παραγωγοί, βέβαια, δε συμφώνησαν, οπότε ζούμε αυτό το... δράμα).

Το πρώτο μέρος του «Nymph()maniac» κλείνει δίχως κορύφωση και με πολλά ερωτηματικά. Είναι μια εξαιρετική παρτίδα ενός παιχνιδιού για δύο χαρακτήρες - πιόνια, με το θεατή να λαμβάνει τον πολλαπλό ρόλο του διαιτητή, του κριτή, του αναλυτή, του ψυχαναλυτή, του ντετέκτιβ, του αυνανιστή, του ηδονοβλεψία, αλλά σχεδόν ποτέ του συμπαικτή. Γιατί δε γνωρίζει τους κανόνες αυτού του παιχνιδιού, μεταξύ της Τζο (Γκενσμπούργκ) και του Σέλιγκμαν (Σκάρσγκαρντ). Αντί για manual, με τον προβλέψιμο αλαζονικό τόνο του Τρίερ, η ταινία «ανοίγει» μέσα στο σκοτάδι, αδιαφορώντας σχεδόν για την ύπαρξη θεατών στην αίθουσα! Τα μαύρα καρέ που μένουν για λίγα λεπτά στην οθόνη μοιάζουν **καθαρικά**, με έναν ασαφή τρόπο. Το βλέμμα καθαρίζει από εικόνες και η βροχή που κυλάει στα επόμενα πλάνα έχει «ξεπλύνει» κάτι από την προσμονή ή τη γνώση σου για το φιλμ (;). Μένει μονάχα η βία στον ήχο του «Führe Mich» των Rammstein, μαζί με το σώμα της αιμόφυρτης Τζο, σε μια στάση που θα μπορούσε να υποψιάζει ότι πρόκειται για θύμα βιασμού, αν δεν ήταν ολότελα ντυμένο. Ο καλός Σαμα-

ρείτης του Σέλιγκμαν θα φανεί υπερβολικά πρόθυμος, θα της προσφέρει στέγη και η ιστορία της γυναίκας θ' αρχίσει να ξεδιπλώνεται με έναν τρόπο αφήγησης που φέρνει στο νου από τα παραμύθια της γιαγιάς μέχρι τα φιλοσοφικά ιντερλούδια της... «Φιλοσοφίας στο Μπουντουάρ» του Μαρκησίου Ντε Σαντ! Γιατί, μην ξεχνάμε, ήρθαμε εδώ για το σεξ. Και η Τζο είναι, όπως εξομολογείται, μια νυμφομανής.

Θα είναι μια μακρά και... **ηθική** αφήγηση, όπως φοβάται και η ίδια. Αντιφατική, χιουμοριστική, σχεδόν δίχως συναίσθημα. Η Τζο ανακαλύπτει το αιδού της σε ηλικία 2 ετών και αυτό καθορίζει τη ζωή της. Η ερωτική πράξη δεν ταυτίζεται ποτέ με την αγάπη. Οι ιστορίες που μοιράζεται με τον agnostic παντογνώστη Σέλιγκμαν πολλές φορές δεν τηρούν τη γραμμικότητα, σε μεγάλες παρενθέσεις που συναντούν άλλους συνειρμούς του νου. Πολλοί από αυτούς προέρχονται από λεπτομέρειες του δωματίου στο οποίο φιλοξενείται η Τζο. Αυτό είναι και ένα από τα μεγαλύτερα αινίγματα του φιλμ (προσωπικά με έβαλε σε μια θέση αμφισβήτησης και έλλειψης εμπιστοσύνης προς το χαρακτήρα της), που ίσως «εξηγηθεί» στο δεύτερο μέρος. Μην ξεχνάμε ότι δε γνωρίζουμε το παιχνίδι, ούτε και το background των δύο βασικών ηρώων του «Nymph()maniac». Είναι αληθή όλα όσα μας διηγείται η Τζο ή βρισκόμαστε μπροστά σε μια μελλοντική ανατροπή τύπου... **«Συνήθεις Ύποπτοι»**; Και ο Σέλιγκμαν, από την πλευρά του, είναι αυτός ο αγνός εξομολογητής, ένας φιλήσυχος ερημίτης που έχει ανακαλύψει και ακολουθεί μια δική του «θρησκεία» του καθαρού νου ή κάτι το σατανικό το οποίο παραμένει καλά κρυμμένο στο πρώτο μέρος της ταινίας; Ελπίζω σε απαντήσεις και σε ένα ευχάριστο δραματουργικά ξάφνιασμα τον επόμενο μήνα.

Η Σαρλότ Γκενσμπούργκ ξεστομίζει με απολαυστική άνεση λογοτεχνικής υψής τσιτάτα, ύπουλους αφορισμούς που σίγουρα βασάνισαν τον Τρίερ στον μέχρι τώρα βίο του, μέσα σε κάθε ξεχωριστό πλαίσιο ανθρωπολογικών, πολιτισμικών, ιστορικών, θρησκευτικών και επιστημονικών αναφορών, με το Στέλαν Σκάρσγκαρντ να προσθέτει με τη σειρά του τα αποφθέγματα μιας γνώσης σχεδόν εγκυκλοπαιδικής, με τη σοβαρότητα ενός διδάκτορα που παρακολουθεί (διόλου επικριτικά) το μαθητή του. Οι συμβολισμοί και τα θέματα σε βομβαρδίζουν, όμως, από κάτω υπάρχει μια σχεδόν **κωμική** διάσταση, που σίγουρα θέλει να ειρωνευτεί τα πάντα. Η αριθμητική ακολουθία του Fibonacci δηλώνεται με αφορμή τις... διεισδύσεις στον πρωκτό και τον κόλπο της Τζο κατά τη διάρκεια του ξεπαρθενέματός της, το πιρούνι του γλυκού μάς κλείνει το μάτι για τη «θηλυπρέπεια» ενός ανθρώπου (και συνδέεται εξωφρενικά έως και με την Οκτωβριανή Επανάσταση!), οι πολυφωνικές συνθέσεις τού Μπαχ «αποκωδικοποιούν» το ανολοκλήρωτο στη σεξουαλική έκφραση, το ιψενικό δράμα αποδομείται ως κλαυσίγελως ξεκατινιάσματος στο «πορνικό κρεβάτι» και όλα τα υπόλοιπα

παραδείγματα δίνουν το τέλειο ερέθισμα για πλούσιους διαλόγους μετά το τέλος (έστω του πρώτου μέρους) της ταινίας. Με λίγα λόγια, το «Nymph()maniac» απαιτεί **έξυπνους** θεατές και όχι ηδονοβλεψίες. Το σεξ δεν είναι το «κυρίως πιάτο» εδώ. Αυτό αντιλαμβάνεται και η Τζο σε νεαρή ηλικία (πραγματική έκπληξη η έκφυλα υποτακτική Στέισι Μάρτιν), όταν ομολογεί πως, πια, δεν αισθάνεται τίποτα!

Πιο mainstream από ποτέ, ευρηματικά «in your face», προβοκάτορας των εγκεφαλικών κυττάρων σχετικά με την ιστορική παρουσία τού ανθρώπινου είδους γύρω μας, χλευαστικά αστείος και ηγετικός πίσω από την κάμερα αλλά και τη «φωνή» τού έργου του, ο Λαρς φον Τρίερ επέστρεψε με μια τρομακτική καθαρότητα που σε τρομάζει για τη συνέχεια. Αν είναι να σου γαμάνε έτσι το κεφάλι και να βλέπεις και τόσο ωραίο σινεμά, σίγουρα θα καθόμουν και τέσσερις ώρες εντός αιθούσης για να φτάσω ως την... κορυφή του «Nymph()maniac». Προσωρινά, θα υποκριθώ (περιμένοντας να **υποκλιθώ**) τον οργασμό ενός... πιθανού αριστουργήματος. Ραντεβού στις 20 Φεβρουαρίου.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Το μόνο «αρνητικό» σε σχέση με ό,τι περιμέναμε ή περιμέναμε να δούμε από αυτή την πολυδιαφημισμένη ταινία τού Τρίερ είναι... η απουσία του hardcore πορνογραφικού υλικού, το οποίο (υποτίθεται πως) θα ξεπερνούσε αυτά που ήδη είχε κάνει στους «Ηλίθιους» και στον «Αντίχριστο». Αν σου έχει ανοίξει η όρεξη για κάτι τέτοιο, μην περιμένεις να καυλώσεις πραγματικά. Το έργο έχει να κάνει περισσότερο με «mindfuck». Και σε αυτό τον τομέα, διεγείρει άψογα. Σίγουρα, στη φετινή σεζόν, δε βρίσκω άλλη ταινία που αξίζει να συζητηθεί περισσότερο από το «Nymph()maniac». Ακόμη κι αν αυτό δεν αρέσει σε μερικούς.

ΕΓΩ, Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΜΑΜΑ (2013)

(LES GARÇONS ET GUILLAUME, À TABLE!)

Είδος

Κομεντί

Σκηνοθεσία

Γκιγιόμ Γκαλιέν

Καστ

Γκιγιόμ Γκαλιέν,
Αντρέ Μαρκόν,
Φρανσουάζ Φαμπιάν,
Νανού Γκαρσιά

Διάρκεια

85'

Διανομή

ODEON

του Άγγελου Μαύρου

Θηλυπρεπές (από θαυμασμό για τη μη δοτική μεγαλομπουρζουά μητέρα του που ήθελε κορίτσι), ένα αγόρι μεγαλώνει νιώθοντας: **θέρμη απ' τις μαντάμ τού σογιού, άβολα πλάι σε μπαμπά και δύο αδελφούς, ρομπιαστικό νταηλίκι από κάφρους οικοτροφείου, μάταιο σκίρτημα για συμμαθητή σε αγγλική χλίδα σχολή, γιωτάς σε psy περιοδεύοντος, γκάου πρωτάρης σε ψωνιστήρι και, ανδρωμένος στη σκηνή και με απροσδόκητο έτερον ήμισυ, ό,τι, putain, είναι επιτέλους. Το παίρνει για one man show το Γαλλάκι;**

Μακάρι και στην Ελλάδα να του βγει το ονοματάκι. Γιατί, κόντρα στο ανύπαρκτο marketing ξεφωνητό από την αδιάφορη για την τύχη του εταιρεία διανομής του (στο επερχόμενο Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου θα το κανάκευαν με στοργή), ξυπνάει πηγαίο pride για το ανέβασμα στο πανί τού θέσπειου μονολόγου που αγκάλιασε προ ετών η χώρα τού Ολάντ (και ο οποίος ελληνοποιήθηκε με αγαπησιάρικο νεύρο από τη Μαριάννα Κάλμπαρη με πρωταγωνιστή το Βασίλη Μαυρογεωργίου για ελάχιστες παραστάσεις πέρυσι). Προτού ενηλικιωθεί στον εδώ και χρόνια πιο ενδιαφέροντα γυναικωτό παιάνα τού ευρωπαϊκού εκράν (κρυφακούστε το «Θέλεις να γίνουμε φίλοι;» του στο βελγικό «Ένα Αγόρι στα Ροζ» και στο πεζοδρόμιο απέναντι τού «Όλα για τη Μητέρα Μου» του Αλμοδόβαρ), εξομολογημένο ως χιούμορ και καρδούλας ανφάς βιωμάτων, με εξόδους στο «ντιβάνι» και στο παλκοσένικο.

Ουί, αυτό το χρονικό αφενός τού παλικαρίσιου ζοριού ενός πιτσιρικού λοξοδρομημένου, απόβλητου και μετέωρου τού φύλου του, αφετέρου του δια - τραβεστικού - πυρός και - έξω από την... ομοφυλόφιλη ντουλάπα - σιδήρου δεσμού του κυρίως με τον θηλυκό γεννήτορά του, *diu* (γράφει, σκηνοθετεί, παίζει) auteur πρώτη φορά τού πιο ταλαντούχου φλώρου τής Comédie Française με τη μέσες-άκρες αυτοβιο-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένα αγόρι που η μαμά του... δεν ήθελε αγόρι. Ο ίδιος ηθοποιός παίζει και τη μαμά του. Να κάνουμε έναν έρανο. Αγάπης.

γραφία του, διαθέτει απ' έξω εμφάνιση από μέσα άνεση: Οι καμπύλες *mise en scène*; Για ντεμπιτάν(τ) είναι λατρεμένες, με το ντεκουπάζ να αμπιγιάρει (συχνά σε *layers*) ανέτως λογουδριάκια εξωτερικής αφήγησης, αναδρομές στο ρεζουμέ τού ήρωα, νευραλγικά αραιά ματιές στο *solo* του στο σανίδι και ιντερλούδια συναισθηματικής ή διανοητικής φαντασ(μαγορ)ίας. Το στιχουργικά σημαίνον *soundtrack*; Από χορωδιακούς Queen και Supertramp ως τον βαγκνερικό «Tannhäuser» *hi-nrg house* προγκίζει δεότως τον... Ομορφοθωράξ κουνιστό. Που φοράει μα γκριμάτσες μα φωνούλα μα κινησιολογία άβγαλτου «τοιούτου» και, συχνά στο ίδιο πλάνο, τη σιλουέτα τής *maman*, απ' την οποίο παίρνει τα σώβρακα *complètement* αγνώριστος.

Είναι η πρώτη... ανωμαλία τού αμφι-μπού-στου: Ο Γκαλιέν είναι τόσο αποστομωτικός μεταμφιεσμένος στη μαμά του (γιατί την παίζει *straight*, ως δεξιοτέχνης υποκριτικός αντιγραφέας), ώστε το τέκνο της / «τεκνό» του δείχνει ημι-«εγχειρισμένο» (γιατί, 42άρης πια, έχει αφήσει πίσω του αρκετή απ' την εφηβική αθωότητα του ρόλου). Το σώζουν πάντα τα οιδιπόδεια, καθώς αυτό το εκμυστηρευτικό *solo* μαζί με τα *souvenir* βγάζει στη φόρα ένα προς ένα και τα *issues*, *parnτών*, τα *problèmes* του: την τεκνοποιητική ματαιώση, την παράταση του φαλλικού

σταδίου, τη συμπεριφορική ερμαφροδισία, τις αγκυλώσεις ενός έτερου (πατέρας, εραστής) αλλά άλφα αρσενικού, την πλάση και την ανάπλαση της - κατ' αρχήν σεξουαλικής - ταυτότητας, τον απογαλακτισμό μετά την κατάκτηση της αυτογνωσίας. Το όλον, ενώ την πιο «oh, la la!» από τις «ρόμπες», που η υποψήφια λούγκρα λούζεται στο παθητικό της ξεπαρθένιασμα, της τη... φοράει η Ντιάνε Κρούγκερ.

Και αν η υποφαρσική φύση των πιο γκαγκάν σκετς κάνει κρα, το μοντάζ έχει κόψει-ράψει / φορέσει βιντεοκλιπέ φουστάνια για να ταιριάξει κάποια επεισοδιάκια, το ύστερο γκομενικό κλου είναι βολικά φλου και η απόληξη κάποιων δυνητικά ανατριχιαστικών «νυχτερινών» καταστάσεων (ένα επαπειλούμενο κρούσμα μαζικού *bullying* σε τουαλέτες, ένας παραλίγο ομαδικός βιασμός σε δωμάτιο Αραβόφωνων *après clubbing*) παραμυθητικά ανακουφιστική, στο γκραν φινάλε ο χαϊδεμένος ασθενής θα πατήσει πόδι. Στο φραντσέζικο Εθνικό Θέατρο (ευφυώς, εκεί όπου πρωτοβγήκε στην πιάτσα αυτό το «έγινα νούμερο»). Και μπροστά στην πιο δύσκολη (μια ζωή...) θεατή τούτου του «I Am What I Am» που, επιτέλους συγκινημένη, θα αφήσει τη «μάσκα» της να πέσει, βουρκωμένη. Από περηφάνια ή / και μεταμέλεια, δεν είναι σίγουρο - αλλά καταλάβετε ποια είναι, ε; Τι να μας πει κι ο Τάκης Ζαχαράτος...

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Η Ελληνική Ψυχαναλυτική Εταιρεία, το LGBT crowd, το σανίδι και οι έχοντες / εξετάζοντες Sorbonne πάνε σούμπιτοι maintenant. Οι ομοφοβικοί δεν πλησιάζουν ή κάνουν γαλαρία για να το χτυπήσουν. Οι με απώθηση για το feel good θα επισημάνουν μια κάποια σχετική κλίση του.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ (2012)

(DA-REUN NA-RA-E-SEO)

Είδος

Κομεντί

Σκηνοθεσία

Χονγκ Σανγκ-Σου

Καστ

Ιζαμπέλ Ιπέρ,
Γιου Τζαν-Σανγκ,
Μουν Σο-Ρι,
Τζεόνγκ Γιου-Μι,
Γιουν Γεό-Τζεόνγκ

Διάρκεια

89'

Διανομή

STRADA FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Νεαρή Κορεάτισσα φοιτήτρια κινηματογράφου κρύβεται από τους δανειστές, μαζί με τη μητέρα της, σε παραλιακή πόλη. Εκεί, γράφει τρεις ιστορίες (ή, καλύτερα, μία ιστορία τρεις φορές) σχετικά με μία Γαλλίδα επισκέπτη στη χώρα, που διαμένει στο ίδιο κατάλυμα με την ίδια. Ποιες λεπτομέρειες θα καθορίσουν κάθε φορά την έκφραση της αφήγησης;

Το «Στη Χώρα των Άλλων» συμμετείχε στο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Καννών το 2012 και έκανε την πρώτη προβολή του σε ελληνικό έδαφος αμέσως μετά την τελετή λήξης του 53ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Αυτή την εβδομάδα, αρκετά καθυστερημένα (αν και... κάλλιο αργά, παρά ποτέ), το φιλμ βρίσκει και πάλι τον προορισμό του στις ελληνικές κινηματογραφικές αίθουσες, φιλοδοξώντας να τραβήξει την προσοχή του κοινού που ενδιαφέρεται περισσότερο για τον παγκόσμιο κινηματογράφο και... για να δει την Ιζαμπέλ Ιπέρ να περιφέρεται στις παραλίες της Μοχάνγκ με μία ακαταμάχητη αφέλεια, έρμια των συναισθημάτων και των επιθυμιών της, αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά το εύρος του ταλέντου της.

Στην ταινία, ο Νοτιοκορεάτης Χονγκ Σανγκ-Σου, ένα χρόνο μετά το ασπρόμαυρο αλλά παρόμοιας τεχνοτροπίας «**The Day he Arrives**», συνεχίζει να παίζει με τη δομή και τις παραλλαγές της ίδιας ιστορίας, εξερευνώντας τη σημασία των μικρών λεπτομερειών και της βαρύτητας των διαφορετικών αποφάσεων, παρουσιάζοντας, τελικά, μία ανάλαφρη κωμωδία σχετικά με τις σχέσεις, τη μοίρα και τη σύγκρουση των διαφορετικών культурών. Στην πρώτη ιστορία, η Ανν (της Ιζαμπέλ Ιπέρ) είναι μια επιτυχημένη σκηνοθέτις, στη δεύτερη η παντρεμένη γυναίκα που έχει παράνομη σχέση με έναν Κορεάτη σκηνοθέτη και στην τρίτη η απατημένη σύζυγος που προσπαθεί να ξαναφτιάξει τη ζωή της. Κάθε ιστορία ακολουθεί ελεύθερα την ίδια πορεία, με μικρά γεγονότα να επανα-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι μια σχιστοματέ και γράφει σενάρια κι εμείς τα βλέπουμε αλλά είναι κομμάτι ίδια, με μια Γαλλίδα που διακοπάρει. Πας γι' «αλλού».

λαμβάνονται προκαλώντας, όμως, άλλο αποτέλεσμα, τις ίδιες ατάκες να ξεστομίζονται σε διαφορετικές κρίσιμες στιγμές και από άλλους ανθρώπους, και κάποιες μικρές αποφάσεις να λαμβάνονται αλλιώς, σπρώχνοντας (παροδικά) προς άλλη κατεύθυνση ολόκληρη την αφήγηση. Χωρίς η μοίρα των χαρακτήρων να είναι απόλυτα προδιαγεγραμμένη, η επανάληψη των γεγονότων φανερώνει ότι μάλλον ο ίδιος ο άνθρωπος είναι εκείνος που επιλέγει την πορεία του και, τελικά, ίσως να είναι εκείνος ο υπαίτιος για τον εγκλωβισμό του στα ίδια λάθη και καταστάσεις.

Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι ο Σανγκ-Σου θέλει να δημιουργήσει μια ηθικοπλαστική ταινία. Κάθε άλλο, μάλιστα. Το δυνατότερο στοιχείο του φιλμ είναι το ίδιο του το χιούμορ, το οποίο βασίζεται κυρίως πάνω στην ερμηνεία της Ιπέρ αλλά και την υποστήριξη του Γιου Τζαν-Σανγκ, ο οποίος, ως ο ναυαγιστής με τα σπαστά αγγλικά που «θέλει

να προστατέψει» την Ανν (με ό,τι κι αν συνεπάγεται αυτό), αποδεικνύεται κωμικό ταλέντο και εναλλακτικός ρομαντικός παρτενέρ, δίνοντας την ευκαιρία στον Σανγκ-Σου να στήσει τις πιο αστείες σκηνές της ταινίας, με τους δυο τους χαμένους στη μετάφραση να προσπαθούν να σπάσουν το φράγμα της επικοινωνίας. Άλλοτε ως ο «Κορεάτης νέος με το μυαλό μόνο στο σεξ» και άλλοτε ως ο αφελής και περίεργος για τη διαφορετικότητα της Ανν νεαρός (ο χαρακτήρας πλάθεται διαφορετικά σε κάθε αφήγηση της ιστορίας), ο Τζαν-Σανγκ είναι το καθησυχαστικό γιγ απέναντι στο yang της ερμηνευτικής εξτραβαγκάντζας της Ιπέρ, η οποία κινείται ανάμεσα στη ρομαντική κομεντί και την καθαρόαιμη κωμωδία, με εντυπωσιακά, όπως ήταν αναμενόμενο, αποτελέσματα.

Χωρίς να... γκρεμίζεται από την υπερπροσπάθεια, το «Στη Χώρα των Άλλων» χαρακτηρίζεται από ένα λεπτοδουλεμένο σενάριο και

μια σχεδόν νουευρ-ίστικη προσέγγιση, με την κάμερα να εστιάζει απότομα σε λεπτομέρειες, όπως θα έκανε ένας αδιάκριτος παρατηρητής. Δεν προσπαθεί να γίνει κάτι περισσότερο από αυτό που πραγματικά είναι, ένα χαριτωμένο, δηλαδή, κινηματογραφικό πείραμα, που θα μπορούσε να έχει γυριστεί ακόμα κι από ένα αμερικανικό studio, με μικρές τροποποιήσεις. Σε οποιαδήποτε γλώσσα κι εκδοχή, όμως, η Ιζαμπέλ Ιπέρ θα παρέμενε, όπως θα της άξιζε, η απόλυτη σταθερά.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν δε σε τρομάζει ο παγκόσμιος κινηματογράφος, θα βρεις το φιλμ περισσότερο ανάλαφρο και διασκεδαστικό από ό,τι περιμένεις! Αν, δε, ανήκεις και στους οπαδούς της Ιζαμπέλ Ιπέρ, θα ανακαλύψεις από την πλευρά της ακόμα μια (επιτυχημένη) διάθεση πειραματισμού και απόδειξης του ταλέντου της. Οι multiplex-άδες ίσως βρεθούν προ εκπλήξεως αλλά να είναι σίγουροι ότι, αν η παραγωγή ήταν πιο... αμερικανογενής, μάλλον θα συμπεριλαμβανόταν στις επιλογές τους.

LINK ME

official trailer

imdb

Η ΛΙΜΟΥΖΙΝΑ (2013)

Είδος

Κομεντί

Σκηνοθεσία

Νίκος Παναγιωτόπουλος

Καστ

Νίκος Κουρής,
Δούκισσα Νομικού,
Δημήτρης Καταλειφός,
Δημήτρης Πιατάς,
Άντριαν Φρίλινγκ,
Παύλος Χαϊκάλης,
Τάκης Σπυριδάκης

Διάρκεια

92'

Διανομή

FEELGOOD

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Ένας Έλληνας με τη φιλοδοξία να γίνει συγγραφέας, ταξιδεύει από το Παρίσι στην Ελλάδα, μαζί με μια όμορφη Γαλλίδα και έναν Γερμανό φίλο του. Στη διαδρομή θα συναντήσουν ένα πλήθος χαρακτήρων, ανάμεσά τους και διάσημους συγγραφείς, όπως τον Μπέκετ, τον Αραμπάλ και τον Νόρμαν Μέιλερ.

Στην τελευταία ταινία του Νίκου Παναγιωτόπουλου μη αναζητήσεις λογικές εξηγήσεις, γιατί απλώς δεν υπάρχουν. Ο ίδιος δηλώνει ότι έχει γυρίσει τη «Λιμουζίνα» σαν ένα παραμύθι και δεν μπορείς παρά να το δεχτείς, καθώς τόποι, γεγονότα και πρόσωπα μπλέκονται στο χρόνο, σα να βρίσκονται σε ένα παράλληλο σύμπαν όπου όλα είναι δυνατά. Με αυτό το σκεπτικό μόνο μπορείς να δεχτείς τον Μπέκετ να πίνει μπύρες με τον Αραμπάλ σε ένα καφέ στο Παρίσι, το Μέιλερ να περιπλανιέται στη Μάνη και όλους αυτούς, μαζί με ένα ελληνο-γαλλο-γερμανικό ερωτικό τρίγωνο να μιλούν (σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις) άπταιστα ελληνικά. Αν δεις την ταινία με κριτήρια αληθοφάνειας, σε έχει χάσει από τα πέντε πρώτα λεπτά. Αν, όμως, αφεθείς στην παράλογη ελαφρότητά της, υπάρχουν πολλές στιγμές που θα σε κάνουν να χαμογελάσεις.

Πρώτα απ' όλα, με το σουρεαλιστικό σκηνικό στο παριζιάνικο καφέ, όπου ενώ έξω στους δρόμους γίνονται συμπλοκές, ο Μάρκος (Νίκος Κουρής) μοιράζεται την επιθυμία του για γράψιμο με τον Σάμιουελ Μπέκετ. Ύστερα, με την α λα nouvelle vague κινηματογράφηση της Δούκισσας Νομικού που υποδύεται την Κολέτ από τη Λιμόζ (άρα τη... Λιμουζίνα), ένα κορίτσι που μοιάζει με τραγούδι του Ζορζ Μπρασένς και την ακολουθεί, ενώ εκείνη χορεύει και τινάζει τα ξανθά μαλλιά της. Και με τον Σπυριδάκη να παίζει τον Μέιλερ με μότο ότι «οι γυναίκες θέλουν γαμήσι και ξύλο».

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Λιμουζίνα δεν είδα.
Η @dutchesss_ ήτανε,
λέει. Αλλά ουδείς την
καβάλησε. Άδικο.

Βασισμένο στα διηγήματα του - φίλου του Παναγιωτόπουλου - Ζάχου Ε. Παπαζαχαρίου, το σενάριο παίζει με το παράδοξο και το απρόβλεπτο, τις επιθυμίες και τις αισθήσεις και το κάνει με ένα χιούμορ ανάλαφρο. Στις βασικές αδυναμίες της «Λιμουζίνας» είναι η ανισορροπία στη ροή. Σε μια ταινία όπου συνεχώς μπεινοβγαίνουν χαρακτήρες, λέγοντας ακόμη και μόνο μια-δυ ατάκες (Ακύλλας Καραζήσης, Στάθης Λιβαθινός, Μάκης Παπαδημητρίου) ή ούτε μία λέξη (Λευτέρης Βογιατζής), το επεισόδιο με τον Παύλο Χαϊκάλη ως δάσκαλο επατείας είναι αδικαιολόγητα τραβηγμένο σε διάρκεια. Ο Παναγιωτόπουλος έχει ήδη δηλώσει ότι η ταινία γυρίστηκε πολύ γρήγορα, αλλά και σε μερικές σκηνές φαίνεται ότι έγινε και βιαστικά. Σαν το συνεργείο να έτρεχε και το «Το 'χουμε» να ακουγόταν πολύ συχνότερα απ' ό,τι έπρεπε.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν ήδη ανήκεις σε εκείνους που εκτιμούν το σινεμά του Παναγιωτόπουλου, θα διαπιστώσεις ότι η «Λιμουζίνα» ανήκει στις καλύτερες πρόσφατες στιγμές του. Αν, πάλι, έχεις ως μέτρο σύγκρισης για την ελληνική κωμωδία το «I Love Karditsa», μάλλον δε θα βγεις χαρούμενος από την αίθουσα.

LINK ME

official trailer

imdb

85 ΟΣΚΑΡ
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ:
ΤΟ ΑΞΙΖΑΝ;
(ΞΑΝΑ)ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΟΣΚΑΡ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ!

FREE
CINEMA.GR

ΗΡΑΚΛΗΣ: Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΟΥ (2014)

(THE LEGEND OF HERCULES)

Είδος

Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Ρένι Χάρλιν

Καστ

Κέλαν Λατς,
Γκάια Γουάις,
Σκοτ Άντκινς,
Ροξάν ΜακΚι

Διάρκεια

99'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Το βασιλικό ζεύγος του Άργους, Αμφιτρύων και Αλκμήνη, αποκτούν ένα γιο, τον Ηρακλή, με δότη θεϊκού σπέρματος το Δία. Ο Αμφιτρύων που αισθάνεται απειλημένος, όπως και ο γιος του Ιφικλής, ανταγωνιστής του Ηρακλή για τον έρωτα της πριγκίπισσας Ήβης, εξορίζει τον ημίθεο ήρωα, που καταλήγει στην Αίγυπτο ως σκλάβος, αλλά τίποτα δεν τον κρατά προκειμένου να επιστρέψει στην αγάπη του.

Παρατήρηση πρώτη: Αν θυμάσαι έστω και τα βασικά από την ελληνική μυθολογία ή είσαι φιλόλογος, ετοιμάσου να τραβήξεις τα μαλλιά σου ή να σκίσεις το πτυχίο σου. Το όνομα του κεντρικού ήρωα μπορεί να είναι Ηρακλής, αλλά κατά τα άλλα, το σενάριο έχει τόση σχέση με τη μυθολογία, όση ο Ρένι Χάρλιν με τη nouvelle vague. Παρατήρηση δεύτερη: Οι μόνοι που πρέπει να είναι πραγματικά ευτυχείς με το αποτέλεσμα αυτής της ταινίας, είναι ο Μπρετ Ράτνερ και ο Ντουέιν Τζόνσον, σκηνοθέτης και πρωταγωνιστής του δεύτερου «**Ηρακλή**» που θα δούμε φέτος, με έξοδο το καλοκαίρι. Όταν δύο ταινίες με παρόμοιο θέμα βγαίνουν με μικρή χρονική απόσταση στις αίθουσες, συνήθως είναι η πρώτη εκείνη που επικρατεί στο box-office, έστω κι αν δεν είναι καλύτερη. Στην περίπτωση του «**Ηρακλή**», ωστόσο, με τέτοια φλόπα σε κάθε επίπεδο, δύσκολα η δεύτερη ταινία θα είναι πιο... **τέρας** ή θα κάνει λιγότερα εισιτήρια.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Άναψε κάρβουνα, βάλε ψητά, ο Σωτήρης απ' την Τίρυνθα ήρθε στο σπιτικό μας!

Δε χρειάζεται να πούμε πολλές λεπτομέρειες για το σενάριο και τις ερμηνείες. Το σινεμά δεν είναι Ακαδημία Αθηνών και κάθε ελευθερία θα ήταν δικαιολογημένη, αν είχε την παραμικρή αξία ως αποτέλεσμα. Στον «**Ηρακλή**», όμως, η ιστορία όπως την ξέρουμε γίνεται μαλλιά-κουβάρια και απλώς καταλήγει σε ένα υπεραπλουστευμένο story πορείας προς την εκδίκηση και τη δικαίωση με λίγο συμβατικό έρωτα. Όσο για τους ηθοποιούς, τι να πούνε κι αυτοί με τους ρόλους που είχαν να παίξουν. Ακόμη και έτσι όμως, ο Κέλαν Λατς

θα μπορούσε να ξεστομίσει μια «δραματική» ατάκα χωρίς να δίνει την εντύπωση ότι πάσχει από ευερέθιστο έντερο. Όποια προετοιμασία έγινε για το ρόλο εξαντλήθηκε... στο γυμναστήριο.

Σε ό,τι αφορά τη σκηνοθεσία, η βασική απορία είναι μία: Ποιος θυμήθηκε το Ρένι Χάρλιν και του ανέθεσε το project; Με τελευταίες ταινίες του σε ευρεία διανομή το «Driven» του 2001 και το remake του «Εξορκιστή» του 2004 (αξιολησμονήτες και οι δύο), ο Χάρλιν πασχίζει να αποδείξει ότι εξακολουθεί να είναι action σκηνοθέτης. Και για να το καταφέρει, κοπιάρει ξεδιάντροπα ό,τι θυμάται από το «Μονομάχο», το «Σπάρτακο», τον «Μπεν Χουρ», τους «300», σε ψεύτικο, φτηνό CGI περιβάλλον και διαρκές slow motion που δίνει την εντύπωση ότι κάποιος ξέχασε να βάλει τη σωστή ταχύτητα. Το 3D το μάρανε.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος να δεις αυτό το φτηνό, αστείο και ασήμαντο φιλμάκι, παρά μόνο αν λιγουρεύεσαι τους κοιλιακούς του Κέλαν Λατς (κι αυτούς, αν σ' αρέσει το στυλ παλικάρι - φέτες).

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

